

Skatteutskottets betänkande

1980/81:55

om rätt till avdrag vid inkomsttaxeringen för s. k. allmänna skadestånd enligt arbetsrättsliga lagar

I detta betänkande behandlas två motioner om slopande av rätten till avdrag vid inkomsttaxeringen för skadestånd med anledning av brott mot arbetsrättslagstiftningen.

Motionerna

1980/81: 344 av Gunnar Nilsson m. fl. (s)

I motionen hemställs att riksdagen antar följande

Förslag till

Lag om ändring i kommunalskattelagen (1928: 370)

Härigenom föreskrivs att 20 § kommunalskattelagen (1928: 370) skall ha nedan angivna lydelse.

20 § Vid beräkningen av inkomsten från särskild förvärvskälla skola från samtliga ur förvärvskällan under beskattningsåret härflutna intäkter i penningar eller penningars värde (bruttointäkt) avräknas alla omkostnader under beskattningsåret för intäkternas förvärvande och bibehållande. Att koncernbidrag, som icke utgör sådan omkostnad, ändå skall avräknas i vissa fall och inräknas i bruttointäkt hos mottagaren framgår av 43 § 3 mom.

Avdrag må icke ske för:

den skattskyldiges levnadskostnader och därtill hänförliga utgifter, däruti inbegripet vad skattskyldig utgivit såsom gåva eller såsom periodisk understöd eller därmed jämförlig periodisk utbetalning till person i sitt hushåll;

värdet av arbete, som i den skattskyldiges förvärvsverksamhet utförts av den skattskyldige själv eller andre maken eller av den skattskyldiges barn som ej fyllt 16 år;

ränta å den skattskyldiges eget i hans förvärvsverksamhet nedlagda kapital;

svenska allmänna skatter;

kapitalavbetalning å skuld;

avgift enligt 8 kap. studiestödslagen (1973: 349);

avgift enligt lagen (1972: 435) om överlastavgift;

avgift enligt lagen (1976: 666) om påföljder och ingripande vid olovligt byggande m.m.;

belopp, för vilket arbetsgivare är ansvarig enligt 75 § uppbördslagen (1953: 272);

avgift enligt lagen (1976: 206) om felparkeringsavgift;

överförbrukningsavgift enligt ransoneringslagen (1978: 268);

förlust, som är att hänföra till kapitalförlust;

allmänna skadestånd enligt lagen om medbestämmande i arbetslivet (1976: 580), lag om facklig förtroendemans ställning på arbetsplatsen (1974: 358), lag om arbetstid m. m. i husligt arbete (1970: 943), lag om anställningsskydd (1974: 12), lag om arbetsgivares kvittningsrätt (1970: 215), lag om arbetstagares rätt till ledighet för utbildning (1974: 981), semesterlag (1977: 480), arbetsmiljölagen (1977: 1160) och lag om jämställdhet mellan kvinnor och män i arbetslivet (1979: 503).

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1982 och skall tillämpas första gången vid 1983 års taxering.

1980/81: 1529 av Elis Andersson (c)

I motionen hemställs att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag som inte möjliggör avdrag i deklarationen för skadestånd utdömt för brott mot arbetsrättslagstiftningen.

Yttrande

Skatteutskottet har berett arbetsmarknadsutskottet tillfälle yttra sig över motionerna. Yttrandet är fogat som bilaga till betänkandet.

Gällande bestämmelser m. m.

Enligt 20 § första stycket KL skall vid beräkning av inkomsten från särskild förvärvskälla från bruttointäkterna i förvärvskällan avräknas alla omkostnader under beskattningsåret för intäkternas förvärvande och bibehållande.

Denna huvudregel kompletteras i andra stycket av samma lagrum och i anvisningarna med bestämmelser om vilka kostnader som inte är avdragsgilla vid taxeringen. Till sådana kostnader räknas – förutom den skattskyldiges levnadskostnader och därtill hänförliga utgifter – bl. a. avgifter som utgår enligt lagen om påföljder och ingripanden vid olovligt byggande m. m., enligt lagen om felparkeringsavgift och enligt lagen om överlastavgift. Detsamma gäller restavgifter, skattetillegg, förseningsavgifter och indrivningsavgifter till det allmänna. Inte heller böter och viten är avdragsgilla vid inkomstberäkningen. Dessa båda påföljder finns inte uppräknade bland de särskilt angivna, icke avdragsgilla kostnaderna i 20 § men anses – liksom dessa – utgöra rent personliga utgifter för vilka avdrag inte kan erhållas. Det bör understrykas att avdragsförbudet gäller även om det brott eller den förseelse som föranlett kostnaden resulterat i skattepliktig intäkt eller kan sägas ha

utgjort en normal företeelse i rörelse.

Advokat-, rättegångs- och liknande kostnader är avdragsgilla endast om de utgör kostnader för att förvärva eller bibehålla skattepliktiga intäkter eller för att nedbringa avdragsgilla kostnader. Kostnader för tvist om förvärvskällor är således inte avdragsgilla.

Skadestånd på grund av avtalsbrott har i praxis ansetts utgöra driftkostnad i praktiskt taget varje fall där skadeståndet utgått på grund av brott mot ett i förvärvsverksamheten ingånget avtal.

Arbetsmarknadsutskottet har i sitt yttrande lämnat en redogörelse för allmänt skadestånd enligt det arbetsrättsliga sanktionssystemet. Skatteutskottet hänvisar i denna del till arbetsmarknadsutskottets yttrande (se bilaga till detta betänkande).

Regeringsrätten

Regeringsrätten (RR) in pleno avgjorde i februari och mars förra året två mål avseende den skatterättsliga bedömningen av allmänt skadestånd enligt lagen om medbestämmande i arbetslivet (MBL) och lagen om anställningsskydd. Det ena gällde frågan om en arbetsgivare skall ha rätt att göra avdrag för ett allmänt skadestånd om 300 kr. som betalats ut till en facklig organisation. Grunden för skadeståndet var i detta fall att arbetsgivaren – ett bolag som drev bl. a. hyggnadsrörelse – anlitat underentreprenörer utan att först ha iakttagit regeln i 38 § MBL om skyldighet att förhandla med arbetstagarorganisationen.

RR beslutade med 20 röster mot 4 att medge avdrag. Majoriteten menade att det skadestånd som bolaget hade att utge enligt överenskommelsen var att anse som omkostnad i bolagets rörelse. På grund härav och då skadeståndet inte omfattades av någon av de i 20 § andra stycket KL uppräknade kostnader för vilka avdrag inte fick ske, fann RR skadeståndet utgöra i bolagets rörelse avdragsgill omkostnad. De fyra ledamöter som var av skiljaktig mening framhöll att den som skadestånd betecknade ersättning arbetsgivaren hade att erlägga enligt MBL avsåg att inskräpa nödvändigheten av att arbetsgivare iakttog den förhandlingsskyldighet gentemot arbetstagarorganisationen som lagen stadgade. Det kunde – menade dissidenterna – inte anses utgöra ett normalt led i arbetsgivarens verksamhet att denne satte sig över eller försummade denna skyldighet. De ansåg därför att skadeståndet inte utgjorde sådan driftkostnad som enligt 29 § 1 mom. KL får dras av från bruttointäkt av rörelse. Inte heller på annan grund kunde – menade de – skadeståndet anses avdragsgillt.

Det andra av RR avgjorda målet gällde frågan huruvida ett ideellt skadestånd om 15 000 kr. som utgått till arbetstagare i samband med uppsägning av anställningsavtal utgjorde för honom skattepliktig intäkt. Med 20 röster mot 4 förklarade regeringsrätten att beloppet i fråga fick anses

utgöra ett allmänt skadestånd med anledning av uppsägning av det avtal enligt vilket vederbörande hade anställning hos bolaget. Även om således vid skadeståndets bestämmande hänsyn tagits till omständigheter av annan än rent ekonomisk betydelse, var enligt majoriteten ersättningen hänförlig till den förvärvskälla i vilken den anställde hade att redovisa intäkterna från anställningen, och det förelåg därför inte någon grund för att undanta beloppet från beskattning.

De fyra reservanterna, däremot, menade att ersättningen på 15 000 kr. utgjorde gottgörelse för sådan skada av annan än rent ekonomisk betydelse som avsågs i 38 § tredje stycket lagen om anställningsskydd. Skadestånd av detta slag hade en övervägande preventiv funktion av i princip samma verkan som straff. Det kunde – menade reservanterna – inte hänföras till intäkt av tjänst och var enligt deras uppfattning inte heller på annan grund skattepliktigt för den skadeståndsberättigade.

Utskottet

I de förevarande motionerna, 344 av Gunnar Nilsson m.fl. (s) och 1529 av Elis Andersson (c), tar motionärerna upp frågan om rätt till avdrag för skadestånd som utgått enligt arbetsrättsliga lagar. Med hänvisning till ett av regeringsrätten i plenum avgjort mål avseende rätten till avdrag för allmänt skadestånd i en arbetsrättslig tvist yrkar motionärerna att sådant skadestånd inte skall utgöra avdragsgill kostnad i förvärvskälla. En redogörelse för gällande bestämmelser och för det av motionärerna aktualiserade regeringsrättsavgörandet lämnas i inledningen till detta betänkande.

Av redogörelsen framgår att skadestånd som utgått på grund av brott mot ett i en skattskyldigs förvärvsverksamhet ingånget avtal i praxis så gott som regelmässigt bedömts som driftkostnad och därför ansetts utgöra en i verksamheten avdragsgill utgift.

Arbetsmarknadsutskottet understryker i sitt yttrande att huvudsyftet med s.k. allmänt skadestånd i det arbetsrättsliga sanktionssystemet är att upprätthålla respekten för lag och avtal och att det är väsentligt från arbetsrättslig synpunkt att skadeståndssanktionen får en sådan utformning och tillämpning att detta syfte kan tillgodoses. Arbetsmarknadsutskottet framhåller också att arbetsdomstolen vid sin bedömning av skadeståndens storlek naturligtvis har möjlighet att väga in också skattemässiga konsekvenser.

Av yttrandet framgår att skadeståndsreglernas utformning och tillämpning är föremål för uppmärksamhet inom den nya arbetsrättskommittén, som beräknas avsluta sitt arbete i år. Med hänsyn till att skadeståndsfrågorna enligt utskottets mening har nära samband med det i motionerna aktualiserade avdragsförbudet bör dessa i avvaktan på kommitténs arbete inte föranleda någon åtgärd. Utskottet avstyrker följaktligen bifall till motionerna.

Utskottet hemställer

att riksdagen avslår motionerna 1980/81: 344 och 1980/81: 1529.

Stockholm den 5 maj 1981

På skatteutskottets vägnar

ERIK WÄRNBERG

Närvarande: Erik Wärnberg (s), Stig Josefson (c)*, Valter Kristenson (s), Rune Ångström (fp)*, Olle Westberg i Hofors (s), Tage Sundkvist (c), Hagar Normark (s), Bo Lundgren (m), Ingemar Hallenius (c), Bo Forslund (s), Wilhelm Gustafsson (fp), Egon Jacobsson (s), Anita Johansson (s)*, Bengt Wittbom (m)* och Ewy Möller (m).

* Ej närvarande vid betänkandets justering.

Reservation

Erik Wärnberg, Valter Kristenson, Olle Westberg i Hofors, Hagar Normark, Bo Forslund, Egon Jacobsson och Anita Johansson (alla s) anser

dels att det avsnitt av utskottets yttrande på s. 4 som börjar med "Av redogörelsen" och slutar med "till motionerna" bort ha följande lydelse:

Av arbetsmarknadsutskottets yttrande framgår att huvudsyftet med det allmänna skadeståndet i det arbetsrättsliga sanktionssystemet är att upprätthålla respekten för lag och avtal. Det primära i sanktionssystemet är således den preventiva funktionen.

I likhet med motionärerna i motion 344 anser skatteutskottet att det rimligen inte kan anses utgöra ett normalt led i en arbetsgivares förvärvsverksamhet, att denne åsidosätter de skyldigheter han enligt arbetsrättsliga lagar har mot de fackliga organisationerna och de anställda. Mot den bakgrunden kan enligt utskottets mening således ifrågasättas om ett allmänt skadestånd bör hänföras till en i den skattskyldiges förvärvsverksamhet avdragsgill kostnad.

Oavsett om allmänt skadestånd kan anses ha karaktären av driftkostnad enligt 29 § KL eller ej finns det emellertid enligt utskottets mening starka skäl som talar för att kostnader av ifrågavarande art inte bör vara avdragsgilla i förvärvsverksamhet. Det allmänna skadeståndets preventiva funktion jämför det enligt utskottets mening i hög grad med böter och viten och kan för övrigt sägas vara av samma slag som hos flera av de avgifter vilka enligt 20 § KL utgör icke avdragsgill kostnad i förvärvskälla. Utskottet vill sålunda erinra om att exempelvis överlastavgift och avgift som påförts enligt lagen om

påföljder och ingripanden vid olovligt byggande m.m. enligt nämnda författningsrum inte är avdragsgilla vid taxering, och detta avdragsförbud gäller även om den förseelse som föranlett kostnaden resulterat i en skattepliktig intäkt i förvärvsverksamheten eller kan sägas ha utgjort en normal företeelse i densamma.

Av det anförda framgår att utskottet delar den uppfattning som framförs i motionerna. Utskottet föreslår därför, i enlighet med yrkandet i motion 344, lagstiftning av innebörd att allmänt skadestånd enligt arbetsrättslig lagstiftning inte skall utgöra avdragsgill kostnad i förvärvskälla. Utskottet föreslår att förbudet mot avdrag för allmänt skadestånd skall gälla även i fråga om de lagar som omnämns i arbetsmarknadsutskottets yttrande. Genom skatteutskottets ställningstagande, som föranleder ett tillägg till 20 § KL, är även motion 1529 tillgodosedd.

dels att utskottet bort hemställa

att riksdagen med bifall till motionerna 1980/81: 344 och 1980/81: 1529 antar följande som reservanternas förslag betecknade

Förslag till

Lag om ändring i kommunalskattelagen (1928: 370)

Härigenom föreskrivs att 20 § kommunalskattelagen (1928:370) skall ha nedan angivna lydelse:

Nuvarande lydelse

Reservanternas förslag

20 §

Vid beräkningen ----- 43 § 3 mom.

Avdrag må ----- ransoneringslagen (1978: 268);

förlust, som är att hänföra till
kapitalförlust m. m. i vidare mån än
som får ske enligt 36 §.

förlust, som är att hänföra till
kapitalförlust m. m. i vidare mån än
som får ske enligt 36 §:

allmänna skadestånd enligt lagen (1939: 727) om förbud mot uppsägning eller avskedande av arbetstagar med anledning av värnplikts-tjänstgöring, m. m., lagen (1970: 215) om arbetsgivares kvittningsrätt, lagen (1970:943) om arbetstid m. m. i husligt arbete, lagen (1972:650) om rätt till ledighet och lön vid deltagande i svenskundervisning för invandrare, lagen (1974:12) om anställningsskydd, lagen (1974:358) om

*Nuvarande lydelse**Reservanternas förslag*

facklig förtroendemans ställning på arbetsplatsen, lagen (1974:981) om arbetstagares rätt till ledighet för utbildning, lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet, semesterlagen (1977:480), arbetsmiljölagen (1977:1160), lagen (1978:410) om rätt till ledighet för vård av barn, m.m., lagen (1979:1118) om jämställdhet mellan kvinnor och män i arbetslivet och lagen (1979:1184) om rätt till ledighet för vissa föreningsuppgifter inom skolan m.m.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1982 och skall tillämpas första gången vid 1983 års taxering.

Arbetsmarknadsutskottets yttrande*Bilaga***1980/81:6 y****över motioner om slopande av rätt till avdrag vid inkomsttaxering för s. k. allmänna skadestånd enligt arbetsrättsliga lagar***Till skatteutskottet*

Skatteutskottet har berett arbetsmarknadsutskottet tillfälle att avge yttrande över motionerna 1980/81:344 av Gunnar Nilsson m. fl. (s) och 1980/81:1529 av Elis Andersson (c). Båda motionerna går ut på att man skall avskaffa rätten till avdrag för s. k. allmänna skadestånd som utgår enligt arbetsrättsliga lagar. I den socialdemokratiska motionen föreslås en omedelbar lagändring medan Elis Andersson vill att riksdagen skall begära att regeringen lägger fram förslag därom.

Utgångspunkten i båda motionerna är en dom i regeringsrätten (RÅ 80 I:12). Målet gällde om en arbetsgivare hade rätt att göra avdrag vid taxeringen för allmänt skadestånd som han betalt till en facklig organisation. Grunden för skadeståndet var att arbetsgivaren underlåtit att förhandla enligt medbestämmandelagens regler vid anlitande av en entreprenör. Regeringsrätten, som avgjorde målet i plenum, ansåg med 20 röster mot 4 att skadeståndet var en avdragsgill omkostnad i arbetsgivarens rörelse. Minoriteten framhöll att den såsom skadestånd betecknade ersättningen avser att inskräpa nödvändigheten av att arbetsgivare iakttar sin förhandlingsskyldighet och att det inte rimligen kan anses utgöra ett normalt led i arbetsgivarens verksamhet att denne sätter sig över eller försummar denna skyldighet. Skadeståndet var därför enligt minoritetens uppfattning inte sådan driftkostnad som enligt 29 § 1 mom. kommunalskattelagen får dras av från bruttointäkt av rörelse eller på annan grund avdragsgillt.

Motionärerna åberopar som stöd för yrkandena om lagändring de skäl som minoriteten i regeringsrätten anförde. Regeringsrättens prövning omfattar enbart allmänna skadestånd enligt medbestämmandelagen. Motionärerna går längre och föreslår att lagändringen skall omfatta allmänna skadestånd även enligt andra arbetsrättsliga lagar.

Arbetsmarknadsutskottet vill först framhålla att rätten till avdrag för allmänna skadestånd som betalas till följd av överträdelser av arbetsrättslig lagstiftning måste bedömas med utgångspunkt i skatterättsliga principer mot bakgrund av hur liknande ersättningar behandlas i skattesammanhang. Därvid är även frågan om skattskyldighet för mottagaren av skadeståndet av intresse. Regeringsrätten har således i ett annat plenumål (RÅ 80 I:10) funnit att skattskyldighet föreligger, när mottagaren är en enskild arbetstagare. Däremot saknas något avgörande rörande skattskyldigheten för en facklig organisation. Arbetsmarknadsutskottet har inte sett som sin uppgift att ta

ställning till de skatterättsliga frågorna utan söker i detta yttrande belysa problemen från arbetsrättsliga utgångspunkter.

Det arbetsrättsliga sanktionssystemet bygger nästan uteslutande på användningen av skadestånd som påföljd. I medbestämmandelagen (55 §) och i flera andra arbetsrättsliga lagar föreskrivs därvid att vid bedömning om och i vad mån skada har uppkommit hänsyn skall tas även till den förfördelades intresse av att lagens eller kollektivavtalets bestämmelser iakttas och till övriga omständigheter av annan än rent ekonomisk betydelse. För ersättningar av detta slag använder arbetsdomstolen beteckningen allmänt skadestånd. Bestämmelserna har sitt ursprung i 1928 års lag om kollektivavtal. Det framhölls då den lagen infördes att en förfördelad part, dvs. motparten i kollektivavtalsförhållandet, borde kunna få gottgörelse för den ideella skada som bestått i att avtalet inte "hållits i helgd". Sedermera har regler av liknande innebörd tagits in i ett stort antal lagar och kommit att omfatta förutom avtalsbrott även lagbrott. Det har hela tiden stått klart att reglernas huvudsyfte har varit att upprätthålla respekten för lag och avtal. Denna s. k. preventiva funktion hos det allmänna skadeståndet kan sägas vara av samma slag som hos exempelvis böter och kontraktsviten. Utgångspunkten vid bestämmande av skadeståndets storlek blir därför förseelsens art. Domstolarna har vida möjligheter att bestämma skadeståndets storlek inklusive att låta det helt bortfalla. Den här redovisade karaktären av det allmänna skadeståndet framgår klart av förarbetena till medbestämmandelagen. Principen kan emellertid sägas gälla även för andra arbetsrättsliga lagar. I en del fall framträder dock även ett syfte att mera direkt kompensera för en liden oförrätt. Det gäller främst ideella skadestånd till enskilda personer enligt lagen om anställningsskydd. I det sammanhanget kan alltså noteras att regeringsrätten förklarat att sådana allmänna skadestånd utgör skattepliktig inkomst för den enskilde arbetstagaren.

Den om straff påminnande karaktären av de allmänna skadestånden framträder tydligt i bl. a. arbetstidslagstiftningen. Lagreglerna på det området är i stor utsträckning dispositiva och kan ersättas av kollektivavtal. Det innebär att för brott mot en övertidsbestämmelse kan påföljden bli skadestånd, om frågan är kollektivavtalsreglerad, medan det kan bli aktuellt med böter för samma typ av förfarande om sådan reglering saknas. I anslutning härtil kan nämnas att en utredning nyligen föreslagit att bötesstraffet skall kunna förenas med övertidsavgifter för företagen i syfte att göra sanktionen jämbördig i ekonomiskt hänseende med skadestånd (SOU 1981:5).

Lagen om jämställdhet mellan kvinnor och män i arbetslivet har liknande parallella sanktionssystem. Om kollektivavtal träffats om aktiva åtgärder för att främja jämställdheten på en arbetsplats är sanktionen skadestånd vid överträdelse av avtalet. På arbetsplatser, där sådant avtal saknas, kan ett straffrättsligt betonat vite användas för att driva fram föreskrivna åtgärder av samma slag som ett kollektivavtal innehåller.

Som framgår av det anförda är det väsentligt från arbetsrättslig synpunkt att skadeståndssanktionen får en sådan utformning och tillämpning att den blir ett effektivt instrument för att upprätthålla respekten för lagar och avtal liksom att dess reparativa funktion upprätthålls, där detta också har varit lagstiftarens syfte med sanktionen. Det är arbetsdomstolens uppgift att se till att nivån på de allmänna skadestånden anpassas så att dessa syften uppnås. Därvid kan självfallet även skattemässiga konsekvenser vägas in.

Arbetsdomstolens skadeståndsbedömning enligt medbestämmandelagen och några av de andra arbetsrättsliga lagarna, främst lagen om anställningsskydd, har från olika utgångspunkter varit föremål för debatt. Reglernas utformning och tillämpning är också uppe i utredningssammanhang. Nya arbetsrättskommittén, som har till uppgift att följa tillämpningen av medbestämmandelagen, har bl. a. tagit upp skadeståndsfrågorna. Kommittén beräknas avsluta sitt arbete i år. Mot bakgrund härav och vad i övrigt anförts finns det från de utgångspunkter utskottet granskat problemen inte anledning för riksdagen att i dag ta något initiativ som påverkar skadeståndens nivå.

Slutligen noterar utskottet att det – utöver de i den socialdemokratiska motionen nämnda lagarna – finns ytterligare arbetsrättsliga lagar som innehåller regler om allmänna skadestånd. Det gäller lagen (1939:727) om förbud mot uppsägning eller avskedande av arbetstagare med anledning av värnpliktstjänstgöring, lagen (1972:650) om rätt till ledighet och lön vid deltagande i svenskundervisning för invandrare, lagen (1978:410) om rätt till ledighet för vård av barn m. m. och lagen (1979:1184) om rätt till ledighet för vissa föreningsuppdrag inom skolan, m. m. Från lagtekniska utgångspunkter bör det framhållas att vid en ändring i skattereglerna bör även dessa lagar tas med.

Stockholm den 12 mars 1981

På arbetsmarknadsutskottets vägnar
ELVER JONSSON

Närvarande: Elver Jonsson (fp), Anna-Greta Leijon (s), Alf Wennerfors (m), Arne Fransson (c), Bernt Nilsson (s), Frida Berglund (s), Pär Granstedt (c), Lars Ulander (s), Anders Högmark (m), Marianne Stålberg (s), Eva Winther (fp), Börje Hörnlund (c), Lahja Exner (s), Bengt Wittbom (m) och Nils-Olof Grönhagen (s).

Avvikande mening

Anna-Greta Leijon, Bernt Nilsson, Frida Berglund, Lars Ulander, Marianne Ståhlberg, Lahja Exner och Nils-Olof Grönhagen (alla s) anser att den del av utskottets yttrande på s. 10 som börjar "Som framgår" och slutar "skadeståndens nivå" bort ha följande lydelse:

Reglerna om skadestånden bör mot den angivna bakgrunden utformas så att de framstår som rättvisa. Det är viktigt att lika fall behandlas lika. Eftersom skadestånden bestäms med utgångspunkt i det begångna felets art bör den reella effekten inte vara beroende av faktorer som är hänförliga till exempelvis i vilken form arbetsgivaren bedriver sin verksamhet eller vilka avdragsmöjligheter som föreligger till följd av företagets ekonomiska ställning. Man bör därför i det nu aktuella hänseendet betrakta allmänna arbetsrättsliga skadestånd på samma sätt som böter och viten. Från de nu angivna utgångspunkterna synes det mest ändamålsenligt att i enlighet med motionerna ändra skattereglerna så att avdragsrätt i samband med taxering inte föreligger.

